Inima unui cercetaş

Rainer Imming

© SoundWords, Online începând de la: 06.02.2019, Actualizat: 06.02.2019

soundwords.de/ro/a11703.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Introducere

Să cunoşti semnul timpului, să interpretezi corect „norii şi vântul”, să găseşti pentru tine şi pentru alţii un drum spre un ţel bun – pentru aceasta sunt folosiţi cercetaşi. Cine cunoaşte pe Karl May ştie cât de importanţi sunt cercetaşii. Dar nu numai la Karl May, ci şi în Cuvântul lui Dumnezeu misiunea lor este tratată ca temă. Domnul Isus Hristos spune în Matei 16.2,3: „Când se face seară, voi spuneţi: «Timp bun, pentru că cerul este roşu»; şi dimineaţa: «Furtună astăzi, pentru că cerul este roşu-întunecat»; înfăţişarea cerului ştiţi să o deosebiţi, dar semnele timpurilor nu le puteţi deosebi?” Şi în Vechiul Testament este vorba despre oameni, „care ştiau să deosebească timpurile, ca să ştie ce trebuia să facă Israel” (1 Cronici 12.32).

Certitudine

Cercetaşii sunt trimişi, deoarece o situaţie nu poate fi evaluată corect şi este nevoie de mai multă informaţie. În locul incertitudinii trebuie să aibă loc certitudinea. În acest sens David a trimis cercetaşi, ca să primească certitudine despre comportarea şi planurile lui Saul şi a soldaţilor lui (1 Samuel 26.4 „(26:4) David a trimis deci iscoade şi a înţeles că Saul într-adevăr venise.“).

Responsabilitate - nechibzuinţă

Este clar, că prin aceasta cercetaşii au o mare responsabilitate. Aceia, care i-au trimis, vor lua o hotărâre pe baza relatării lor. Dacă cercetaşii evaluează fals ceea ce ei văd şi află, aceasta poate avea urmări fatale pentru mulţi alţii. Cercetaşii, pe care Iosua i-a trimis la cetatea Ai gândeau că misiunea care stătea înaintea lor era simplă şi uşor de biruit (Iosua 7.3 „(7:3) Şi s-au întors la Iosua şi i-au zis: „Să nu se suie tot poporul; cam două sau trei mii de oameni să se suie şi să bată cetatea Ai; nu obosi tot poporul acolo, pentru că sunt puţini“.“). Rezultatul acestei atitudini uşuratice a fost o înfrângere grea.

Responsabilitate – încredere în Dumnezeu

Nu cu mult timp înainte, aşa cum este cunoscut, Iosua a trimis doi cercetaşi la Ierihon. La îndeplinirea misiunii lor şi ei au ajuns în mare pericol (despre care în cazul cercetaşilor din Ai nu se relatează, indiferent din ce motive). Relatarea lor în urma cercetării nu este marcată de uşurătate, ci de încredere în Dumnezeu: „Domnul a dat în mâinile noastre toată ţara" (Iosua 2.24). Şi, cu încredere în acest Dumnezeu, Iosua a luat o hotărâre şi ei au biruit zidurile Ierihonului.

Perspective

Aceşti doi cercetaşi au fost una în relatarea lor despre Ierihon. Desigur aceasta a fost bine pentru Iosua, care i-a trimis. Că nu întotdeauna trebuie să fie aşa, Iosua însuşi a trăit odată aşa ceva. El făcea parte din cei doisprezece cercetaşi, pe care Moise i-a trimis din pustie în ţara făgăduită, conform misiunii date de Dumnezeu (Numeri 13 şi 14). Toţi cei doisprezece cercetaşi au văzut aceleaşi lucruri, atât bogăţia cât şi pericolele ţării. Zece dintre ei au pus pe prim plan în relatarea lor pericolele , doi – Iosua şi Caleb – au pus pe prim plan bogăţia şi încrederea în făgăduinţa dată de Dumnezeu. Destinatarii acestor relatări au reacţionat – exprimat foarte modern – cu „bad news" [„veşti proaste"]. Ei au vrut chiar să omoare cu pietre pe ceilalţi doi cercetaşi ai „good news" [„veşti bune"] (Numeri 14.10 „(14:10) Şi toată adunarea a vorbit să-i ucidă cu pietre. Şi gloria Domnului s-a arătat în cortul întâlnirii tuturor fiilor lui Israel.").

Inima unui cercetaş

Privind în urmă la aceste zile, Iosua spune mai târziu: „Am adus informaţii aşa cum erau în inima mea" (Iosua 14.7). – Mă întreb: Cum stau lucrurile cu inima mea, dacă mă gândesc în ce lume trăim? Din ce perspectivă relatez eu ceea ce văd? Este nechibzuinţă sau încredere în Dumnezeu? Pun pe prim plan pericolele sau făgăduinţele lui Dumnezeu? Mă gândesc ce efect vor avea cuvintele mele asupra celorlalţi, dacă ele produc încredere sau deznădejde?

„Voi sta de strajă şi mă voi aşeza în turn şi voi căuta să văd ce-mi va zice [Domnul] ... Şi Domnul mi-a răspuns şi a zis: ... cel drept va trăi prin credinţa lui" (Habacuc 2.1-4).

Tradus de la: Das Herz eines Kundschafters

Traducere: Ion Simionescu